

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ ΜΟΡΦΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15. — Έν δε ταις επαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΒΟΥΛΑΙ.

Έπιμένομεν εις τήν συζήτησιν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Μεσσηνίων. Τί νά ζητοῦσιν αὐτοί οἱ κύριοι, δικτί ἀφισαν τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ χωράφια των—ἀφοῦ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν φίλων τοῦ ὑπουργείου, εἶναι γεωργοί—τὰς γυναῖκας καὶ τὰ συμφέροντά των, καὶ ἤλθον νά συμπάριστανται ἐν τοῖς θεωρείοις τῆς Βουλῆς; Τίς τοὺς ἐπλήρωσε διὰ νά ἔλθουν; Τίς θὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ, διότι ἐγκατέλειψαν τὴν ἐργασίαν των εἰς τὴν σπουδαιοτέραν διὰ τὴν γεωργίαν ἐποχὴν, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον ἔχομεν ἀνοιξιν καὶ συγκομιδὴν; Τίς εἶναι αὐτός ὁ μεγάλπλουτος, ὅστις θὰ τρέφῃ καὶ θὰ ἐνδύῃ αὐτοὺς τοὺς ἐκκτὸν ἢ καὶ πλεονακ Μεσσηνίους ἐπὶ ἐξ μῆνας, ἐρ' ὅσον δηλαδὴ θὰ διαρκέσῃ ἡ Βουλὴ; Μὲ τὴν φροβερὰν ἀκριβείαν τῆς ἀγορᾶς ἐδῶ μόλις καπορθοῦμεν νά συντηρώμεθα· πῶς ὁ κ. Κουμουνδούρος, ὅστις χρεωστῆ εἰς τὴν Τράπεζαν ἔλα τὰ κτήματά, ἀν ἔχῃ ἐπομένως εἰσοδήματα ἐκ τῶν ἀκινήτων του, μὲ αὐτὰ πληρώνει τόκους καὶ ζῆ ἀπὸ τὸν γλίσχρον μισθὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ, πῶς θὰ τοὺς διαθρέψῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὅποιους ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι πρὸ ὀλίγων ἰσως ἡμερῶν θὰ ὑπηρετοῦν ὡς ἐπίστρατοι; Ποῖος δὲ ὁ σκοπὸς τῆς προσκλήσεώς των; Εἰς τὸν συντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος εἶπον οἱ στενότεροι τοῦ ὑπουργείου φίλοι, οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅπως τοὺς ὀνομάζει ἀθάως, ὅτι οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις τῆς Βουλῆς φοιτῶντες εἶναι φυσικὸν νά ἔρχωνται ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πρωτεύουσας. Καλὴ ἢ κακὴ ἡ ἀρχὴ αὐτὴ πρέπει νά ἔχῃ τὴν λογικὴν τῆς ἢ γικὴ αὐτὴ χάνεται, ὅταν ἐν τοῖς θεωρείοις θὰ ἔχωμεν ἀντιπροσώπους μόνον ἐκ Μεσσηνίας καὶ τῆς πρωτεύουσας· λέγομεν ἀντιπροσώπους, ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι πρόκειται περὶ δευτέρως ἀντιπροσωπείας, σύμφωνα καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὅποια οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἶπον εἰς τὸν συντάκτην τῆς Νέας Ἐφημερίδος· ἀλλ' ἐν τῷ ἢ πρῶτῃ ἀντιπροσωπεία—ἢ τῶν βουλευτῶν—λαμβάνεται

ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν, παλαιῶν καὶ νέων, τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, πῶς εἶναι δυνατὸν ἢ δευτέρα ἀντιπροσωπεία, ἢ τῶν θεωριούχων, νά στρατολογήθῃ μόνον ἐκ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς Μεσσηνίας; Ποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὰς δύο πόλεις τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν φρονημάτων τοῦ λαοῦ; Ὡστε, σύμφωνα μετ' τὴν λογικὴν τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τοῦ ὑπουργείου, πρέπει νά διαταχθῇ δευτέρα ἐπιστρατεία τὴν ὁποίαν θὰ ὀνομάσωμεν ἐπιθεωρείαν, ἢ ἀκριβέστερον πρέπει νά διαταχθῶσιν ἐκλογαὶ διὰ δευτέραν Βουλὴν, ἀσυγκρίτως πολυπληθεστέραν τῆς πρώτης. Καὶ οὕτω θὰ εὐχαριστήσωμεν πληρέστατα τὸν κ. Σηλιωτάκη καὶ ὅλους τοὺς ἐνθουσιώδεις μιμητὰς τοῦ ἀγγλικοῦ Συντάγματος. Θὰ ἔχωμεν δηλαδὴ τὴν ἄνω καὶ τὴν κάτω Βουλὴν μας· πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ χρόνου καὶ αὐτὸς ὁμοῦ θὰ συνεδριάζωσιν ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ. Οἱ μὲν ἐν τῇ αἰθούσῃ, οἱ ἄλλοι ἐν τοῖς θεωρείοις. Οἱ Μεσσηνιοὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου θὰ εἶναι οἱ λόρδοι μας. Οἱ λόρδοι ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι ὀλιγαριθμώτεροι τῶν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· ἀλλὰ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὅλα εἶναι ἀνάποδα, ἢ κάτω Βουλὴ θὰ ἀποτελῇ τὸ εἰκοστὸν ἰσως τῆς ἄνω Βουλῆς. Ἐνῶ ἡ Μεσσηνία δίδει τέσσαρας μόνον Βουλευτὰς εἰς τὴν Κάτω Βουλὴν, οἱ Κουμουνδούροι πατήρ καὶ υἱὸς προσεκέλευσαν ὡς ἀντιπροσώπους τῆς Μεσσηνίας διὰ τὴν Ἄνω Βουλὴν ἐκκτὸν. Ἄνθ' ἐνός δηλαδὴ εἰκοσιπέντε. Καὶ οὕτω θὰ ἔχωμεν Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων 245. Βουλὴν δὲ τῶν λόρδων 6125. Ἐὰν ψηφισθῇ νέος ἐκλογικὸς νόμος, ἀν καὶ κατὰ τὸ εἰσθὸς ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐξέλεξε τοὺς ἰδικούς του, ἰδιωτικῶς, ὡς ἐξέλεξε καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν νέων ἐπαρχιῶν, εἶναι δίκαιον νομιζόμεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν λόρδων νά καταλέγωνται ἀποδοικαίως πάντες οἱ ἀποτυγχάνοντες ὑποψήφιοι. Πρὸς τούτοις ὡς προσόντα τῶν ἐκλεγομένων δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὰ συνήθη προσόντα τῆς Κάτω Βουλῆς, ἀλλ' ἕτερα, οἷον πυγμακί δυναταί, χεῖρες καλλικέλαδοι, λάρυγγες καὶ πνεύμονες ὑγιεῖς, ὡς ἐπιτηδεύμα δὲ ἡ ἀργία, διότι ὀρεῖλουν νά εἶναι εἰς τὴν θέσιν των ἐξω μὲν τοῦ Βουλευτηρίου ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. ἔσω δὲ

μέχρι τής 9ης μ. μ. Προτείνουμεν επί τέλους, ως επροτάθη ειρωνικώς εις τήν 'Εθνοσυνέλευσιν επί τής γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, νά δοθῆ ψῆφος συμβουλευτικῆ εἰς τὸ θεωρεῖται.

Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐθυμον μέρος τοῦ ζητήματος, καταληλθότατα βρισθὲν ἐν μέσῳ τῶσφ ἀσκητικῶν ἀπόκρεψ, τὰς ὁποίας τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πρωτευούσης διέρχεται. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὄψις τοῦ ζητήματος διόλου εὐθυμῶς, ὄψις προσθέτουσα τὴν λάμπιν τῆς εἰς τὸ ὅλον τῆς πραγματικῆς εἰς ἦν περιήλθο τὸ Κράτος.

Ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ὑποθέσεις τὰς ἀπορώσας τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Μεσσηνίων.

Πρώτη ὑπόθεσις. Ἡ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τοῦ ὑπουργείου, ἡ διατυπωθεῖσα ἐν τῇ *Νέα Ἐφημερίδι*, καὶ καθ' ἣν οἱ Μεσσηνιοὶ ἐπέδραμον ὡς ἀντίρροπον τῆς ἀποκλειστικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἀντιπροσωπεύσεως τῶν θεωριῶν τῆς Βουλῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεδείχθησαν πολὺ ἀντικουμουδουρικοί· δέον νὰ τοῖς δοθῆ γειννιάσις Μεσσηνίων πολὺ κουμουδουρικῶν.

Δευτέρα ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουδούρος, ἐν ἡ περιπτώσει ἡ Βουλὴ ζητήσῃ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς Εἰδικὸν Δικαστήριον, καταδιώκουσα αὐτὸν ποινικῶς, εἴτε διὰ τὴν ὑποτιθεμένην προδοσίαν ἐν τῷ *Ἐξωτερικῷ Ζητήματι*, εἴτε ὡς ἐνεχόμενον αὐτὸν καὶ τὴν σπεῖράν του ἐν τοῖς Θηβαϊκίσι, προτιθεταὶ νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Βουλῆς ἀποπειρώμενος νὰ διαφύγῃ τοὺς Νόμους τῆς πατρίδος του ἐν ἀνάγκῃ καὶ δι' ἐνόπλιον ἐπεμβάσεως ἢ προηγουμένης ἐκφοβίσεως βουλευτῶν ἢ δικαστῶν.

Τρίτη ὑπόθεσις. Ὁ κ. Κουμουδούρος ἐνοεῖ νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπεύσεως. Ἄλλ' ἔχει ἀνάγκην ἐξασφαλίσεως τοῦ τε ἀτόμου καὶ τῆς

περιοχῆς αὐτοῦ ἐναντίον τῆς ἐξαγριώσεως τυχόν τοῦ λαοῦ. Οἱ Μεσσηνιοὶ λοιπὸν εἶναι προωρισμένοι νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς τύμβους τῆς Πλατείας τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Καστέλλας.

Ἄλλ' εἴτε ἡ μία, εἴτε ἡ ἄλλη ὑπόθεσις εἶναι ἀληθινὴ, τὸ γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν. Ἦλθον ἕκαστὸν ἄνθρωπος ἐκ Μεσσηνίας, ἀφέντες τοὺς οἴκους καὶ τὰς ἐργασίας των, μὴ ἔχοντες δὲ καμμίαν ἐργασίαν προσωπικὴν νὰ κάμουν ἐνταῦθα. Ἦλθον λοιπὸν ἐδῶ ὡς εἰς παράγων τῆς πολιτικῆς. Ὁ υἱὸς Κουμουδούρου μᾶς λέγει ἐν τῷ *Ἄσφ* ὅτι «εἶναι ἄνθρωποι ἀνεξάρτητοι, ἐνοοῦντες τὸ κατήχων των καὶ δυνάμενοι πάντοτε νὰ ἐπιτελώσιν αὐτὸ». Τὸν πιστεύομεν καὶ τῷ συγχίρομεν ὅτι τοιοῦτους ἔχει συμπολίτας· ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει τί εἶναι, ἀφοῦ οὕτε δι' ἐμπόριον ἤλθον, οὔτε ὡς ἐκθρόσιστα κοινωνικὰ δυνάμεις νὰ ἐκληρωθῶσιν; εἶναι λοιπὸν ὑπάλληλοι; εἶναι πράκτορες; εἶναι ἀστυνομικὰ ὄργανα; εἶναι χωροφυλακὴ; εἶναι δικασταί; εἶναι λαοὶ; εἶναι εἰρηνοδίκα; εἶναι ἐπιστρατεῖα; Δὲν ἐνοοῦμεν διόλου αὐτὰ τοῦ κ. υἱοῦ Κουμουδούρου: «εἰς οἰκνὴποτε δὲ ἀπόγρῳσιν καὶ ἂν ἀνήκουσιν, ἀνήκουσιν ἐκ πεποιθήσεως καὶ αἰσθημάτων, εἰθισμένοι νὰ προκινδυνεύωσι πάντοτε ἐπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως, κτλ.» Κινδυνεύει λοιπὸν ἡ τάξις καὶ ἡ τὴν ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἐπιδραμόντες εἰς Ἀθήνας Μεσσηνιοὶ· κινδυνεύει τὸ δίκαιον καὶ ἡ τὸ ὑπερασπισθῶσιν οἱ ἴδιοι. Ὡστε κατὰ τὸν κ. υἱὸν Κουμουδούρου οἱ ἀξιώσιμοι «μουςκρὶδές» μᾶς εἶναι ὀλίγον Ἀρειοπαγεῖται καὶ πολὺ χωροφύλακες.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ιδέαν ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργὸς μᾶς περὶ τὰ τέλη τοῦ πολιτικοῦ του βίου πλὴν τῶν ἄλλων ἀνομιῶν του παρσιχαίει νέαν ἀτάξιαν εἰς τὸν συνταγ-

ἀνατεθῆ εἰς γυναικῶν—εἶχε μάθει σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν κατὰ τοὺς δύο φριγητὰς ἐγνωρίσει τὸν χαρκατῆρα τοῦ ἐνός, ἐγνωρίσει τὸν χαρκατῆρα καὶ τοῦ ἄλλου· εἶχε μάθει ὅτι ὁ εἰς ἦτο Πατριῶν, υἱὸς ἀρετῆ πλουσίου σταχυδοκτῆμονος, ἀνεψιῦς πλουσιωτέρου σταχυδοκτῆμονος, μονογενὴς καὶ μὲ θεῖον ἀκλήρον. Ὁ ἄλλος ἦτο ἐκ Μάκνης· ὁ πατὴρ του κατώρθωνε πάντοτε νὰ μὲν ταιμιάς ὑφ' οἰκνὴποτε κυβέρνησιν ἦτο ἀρχὴ ἀδάμιας τιμίας διαχειρίσεως καὶ διὰ τοῦτο ἔμεναν ἀκλήρητος ἀπὸ τῆς θέσεώς του; τότε δὲν ἐξηγεῖται πῶς ὅλον τὸν κανονικὸν μισθὸν του ἐδαπάνη ὁ υἱὸς εἰς τὰς σπουδὰς του, οὐδὲ πατὴρ μὴ ἔχων ἄλλην πρόσοδον ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν ἐξῆ ἐκ βαλκανιδίων ὡς διηγηματογράφοι ἀφίνομεν τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ εἰς τὰς πατρικὰς κυβερνήσεις, αἵτινες οὐδένα ὑπάλληλόν των ἀφίνουν ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ πείνης δηλαδή· παρερχόμεθα τὴν ἐξέτασιν τῶν πηγῶν τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ μετὰ τῆς *Εὐθαλίας*, ἡτις, ὡς πᾶσαι αἱ γυναικες, οὐδέποτε ἀνεζητεῖ τὴν γενεαλογίαν οὔτε τῶν ἀνδρῶν οὔτε τῶν χρημάτων. Ἀρκεῖ τὰ χρήματα νὰ ἀνταλλάσσωνται μὲ φορέματα, μὲ πῆλους, μὲ μανσῶν, μὲ ἐκνωφόρια καὶ ἀρκεῖ οἱ ἄνδρες νὰ εἶναι οἱ κομισταὶ αὐτῶν τῶν χρημάτων. Καὶ τοὺς ἐβλεπε λοιπὸν ἡ *Εὐθαλία* τοὺς δύο καὶ τοὺς ἐξαναβλέπε καὶ τοὺς ἐμελέτα καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ τοὺς ἐγύριζεν ἀπ' ἐκεῖ ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀνέκρινε καὶ διέτασσα κατ' οἶκον ἐρευνᾶν καὶ δὲν μπορούσε ἐν τούτοις νὰ

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 219.)

Βαίνομεν, βλέπετε, ὀλίγον μαθηματικῶς παρέχομεν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς διηγήσεως, τῶσφ ὥστε οἱ ἡμίσεις τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς μισοκατάλαβαν ἠδὴ τί πρόκειται νὰ γίνη. Βεβαίως τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς λογικῆς ἥτις λέγει: Ὅλοι οἱ λευκοὶ εἶναι γλιαροὶ. Ὁ Κώστας εἶναι λευκός· καὶ εἰς ἐρωτῆ εἴπειτα μετὰ μειδιάματος βλακῶδους εὐαρεσκίας: ἀρα; διὰ νὰ ἀπαντήσητε: ὁ Κώστας εἶναι γλιαρός.

Ὅχι ἦττον ἡ *Εὐθαλία* καθὼ ἐϊλικρινῆς ἐξομολογήθη εἰς ἡμᾶς ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκόμα ἡμερῶν καὶ, καθὼ ὑποθέτομεν ἡμεῖς, διὰ τοῦ κατασκοπευτικοῦ συστήματος τοῦ διακρίνοντος τὰς δεσποινίδας καὶ τὰς δεσποίνας, ἐρωτώσας χωρὶς νὰ ὀμιλῶσι, πληροφορουμένης χωρὶς ν' ἀκούωσι, παρατηρούσας χωρὶς νὰ βλέπωσι, ἐρευνώσας χωρὶς οὔτε τοὺς ὄφθαλμοὺς των νὰ καμμύωσιν—ὅλα αὐτὰ μὲ πείθουσιν ὅτι ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας ἔπρεπε νὰ

μακτικῶν ἡμῶν ὀργανισμόν, ἀπῆλθον τῆς ὁποίας ση- μειουόμεν ἐνταῦθα τὴν βεβαιότητα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς συνεπείας. Ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀναγνωστὰς μᾶς νὰ φαντασθῶσι τί μέλλει νὰ γίνη ἐντὴν λογικῆν τοῦ ὑπουργείου ἀκολουθησῆ καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις καὶ δώση ἐντολὴν εἰς τὸν κ. Βουλπιώτην νὰ φέρῃ ἐδῶ τοὺς Εὐρυτῆνας του, εἰς τὸν κ. Γρίβην τοὺς *Ακρηνάνας* του, εἰς τὸν κ. Ρούκην τοὺς *Λοιδορικιώτας* του, ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀναγνωστὰς μᾶς ὅτι μετὰ τὴν περὶ θεωριῶν θεωρίαν, τὴν ἀναπτυσθῆσαν προχθές ἐν τῇ *Νέα Ἐφημερίδι* ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων φίλων τῷ ὑπουργεῖῳ, ἀρχεται ἀνατέλλουσα καὶ παρ' ἡμῶν κατὰστάσις πραγμάτων, ἡς τὸ μεσοπρόθεσμα ἐλαμφεν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀνὰ τὰ χεῖλη πάντων ἐξ ἀμαθείας καὶ ἐκ προλήψεως ἢ ἐπανάστασις αὐτὴ ἀπεθεύτο. Περῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐξ ἀναγνωσεως μυθιστορημάτων οἱ μογθηρότεροι κηκοῦργοι ὠνομάζοντο ἥρωες· τῶρα εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς μελετῶντας τὴν ἱστορίαν ὅχι ὡς μυθιστόρημα ὅτι ὁ μέγας Δεμουλέν τοῦ Οὐγκῶ δὲν ἦτο εἰμῆ μετριώτατος δικηγόρος χωρὶς δίκας· ὁ Δαντὸν ἄλλος ψευδοδικηγόρος, ζῶν ἀπὸ τὴν ελεημοσύνην τοῦ πενησέτου του, λεμοναδιέρη τοῦ ἐπάγγελμα! καὶ ὁ Μαρὰτος ἐν κοινωνικῶν κναυρίων, ἀποτυγῶν ὡς συγγραφεὺς, ὡς φιλόσοφος, ὡς φυσικός, ἀποδειχθείς ἐπὶ δικαστηρίου ἀγύρτης καὶ καταντήσεως, πρὶν ἢ ἐπανάστασις τὸν ὑψώσῃ ἀπαισίως, νὰ γίνῃ κτηνίατρος ἐνὸς κόμητος!

Τί ἐστιμῆναιτις διὰ παντός τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἕκαμς νὰ γεννήσῃ ἀντὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος, ἀντὶ τῶν χρυσῶν ὄνερων τοῦ *Κοινωνικοῦ Συμβολαίου* τοῦ Ρουσῶ, τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς περυσιστήρας τοῦ Ναπολέοντος, τὰ αἱμάτια καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς Σωβιετικῆς, τὴν κατὰκτησιν τῶν ξένων καὶ ἄλλην ἐκαίτην τὴν νευρικὴν ταρχὴν ὑπ' ἣς ἕκτοτε μέχρι τῶν τελευ-

ταίων ἡμερῶν πάσχει ἡ Γαλλία; Ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ νέου πολιτεύματος ἐλαβον μέρος τὰ κτηνώδη πάθη λαοῦ μεθύσαντος ἐκ τῶν δηλητηριασθέντων ποτῶν. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαναστάσεως ἤρχισαν αἱ ἐπιδρομαὶ ληστῶν εἰς τὰ περίεξ τῶν Παρισίων. Ὁ πνικὸς εἶχε διαδοθῆ παντοῦ. Ἦρχοντο καὶ αὐτοί, ὡς οἱ Μεσσηνιοὶ τοῦ κ. Κουμουδούρου, νὰ ὑπερασπισθῶσι τὴν τάξιν καὶ τὸ δίκαιον. Τὰ μαζώματα αὐτὰ ἐνοοῦσαν νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Πεντακόσιοι ληστὰς εἶχον λάβει ὀνομασίαν Κυριαρχοῦ ἐξουσίας καὶ περιήρχοντο τὰς ἐπαρχίας δηγόντες καὶ φονεύοντες. Τὸ Παλαιὸν Ροκγιαὶ εἶχε καταντῆσει τὸ φυτόριον ὅλων τῶν ἐξημεμένων, τῶν φανατικῶν, τῶν κακούργων, τῶν ἀέργων, τῶν γαρτοπαικτικῶν, τῶν παραγωγῶν. Ἐκεῖ ἐσθίοντο αἱ πόρραι· ἐκεῖ κατεστάλαξεν ἡ ὑποστάμητιν ὅλη τῶν Παρισίων· ἐκεῖ ἐκεραυνοβόλουν οἱ ἀπὸ καρέλας ῥήτορες· ἐκεῖ οἱ πνεύμονες διεῖρηγνόντο· ἐκεῖ ὁ Δεμουλέν ἐφώνηξε: Κάτω αἱ ὑπεροχαί. Δὲν ὑποφέρω τὰς ὑπεροχάς. Ἐκεῖ αἱ χειρότεροι πόρραι. Καὶ ἐκεῖθεν ἐπληροῦντο τὰ ἀκρατήρια τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Καὶ τί ἀκρατήρια! Χειροκροτοῦντα, ἀνευρημοῦντα, γιουχαίζοντα, ὑβρίζοντα, ἀπειλοῦντα. Ἐὰν δὲν ἦσαν τὰ θεωρεῖα πεπληρωμένα ὑπὸ τοιούτων, καὶ ἐὰν δὲν ἐξήσκουν τὴν σπῆν ἐπὶ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, διότι δὲν περιορίζοντο μόνον εἰς λόγους, ἀλλ' εἶχον ἐτοιμοὺς ὄλους τοὺς φανούς τῶν Παρισίων ὅπου ἐκρεμοῦσαν πάντα βουλευτῆν τὸν ὅποιον θὰ ὑπαπέυοντο ὡς προδότην, διότι ἦσαν συνεννοημένοι μετὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ διὰ τῶν ἐκεῖ ὀργάνων των ἐπέργον πολ- λάκις ἐν στόματι μαχαίρας οἰκογενεῖς δλοκλήρους καὶ διὰ τῶν φλογῶν τῆς καταστροφῆς μέγαρα καὶ ἰδιοκτησίας, τὰ περίεργα Δικαιώματα τοῦ λαοῦ, τὰ ὅποια διὰ νὰ καθιερώσουν φανταστικὰς ἐλευθερίας ἐπνεῖξαν τὰς πραγματικὰς, δὲν ἐψηφίζοντο. Εἰς τὰ θεωρεῖα δὲν ἦσαν μόνον ἀνδρομαζώματα, ἀλλὰ καὶ γυναικομαζώματα ὑπὸ

πνεόντας φιληθονίων καὶ χεῖλη πάντοτε δροσερὰ καὶ κατακκόκινα, χωρὶς νὰ ορῆλωσι τὸ πῦρ των εἰς τοὺς ἐλιγμούς τῆς γλώσσης, εἰς ἐπίμετρον δὲ τούτων τὴν θυμασίαν ἐκαίτην τέχνην τῆς κομψότητος, τὴν περιάπτουσαν εἰς τὴν ἀπλουστεράν ἐνδυμασίαν ἀέρα καὶ ποιῆσιν τοῦ βαρυτιμωτέρου συρμού—ὅτι διὰ μίαν τοιαύτην κυρίαν, καθὼς ἐξεφράζετο ἡ ἰδία, «ποτὲ ποτὲ δὲν μπορούσαν νὰ λείψουν ἐρασταί». Ὁ ἄλλος πάλιν, διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ διακοπὴν σύμμε τῶν ὑπολογισμῶν τῆς εἰλῆς μᾶς, οὐδὲ ὡς σύζυγος, οὐδὲ ὡς ἐραστῆς τῆ εἰρήνην ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ. Ὡς σύζυγον τὸν ἐξέλαβεν ὡς τύπον προικολήρα καὶ ἡ *Εὐθαλία* πλὴν τῶν σωματικῶν καὶ ἠθικῶν θησαυρῶν τῆς πολὺ μικρᾶς πράγματι εἶχε νὰ δώσῃ ὡς ἐραστῆν δὲ τὸν πῆρε τὸ μᾶτι τῆς διὰ πολὺ ἐπικίνδυνον. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τίνα ιδέαν ἔχουν αἱ γυναικες κυρίως περὶ ἐραστῶν μεγαλοσῶμων, παραστήματος ἀθλητικοῦ· ἀλλ' ἠξέρω ἐκ πείρας ὅτι ἡ πλειονότης τῶν δεσποινίδων προσκολλᾶται μέλλον εἰς τοὺς μικροσῶμους, τοὺς ἰσχνούς, τοὺς ὀλίγον ἡλιθίους καὶ πολὺ αἰσθηματικούς, τοὺς λεπτοὺς τοὺς τρόπους καὶ λεπτεπιλέπτους εἰς τὴν τοαλέτταν των· τίς οἶδεν ἢ διδασκασαίς φανταστικὰς ἀπέναντι τῶν γονδροκόρων, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ κοντός, ὁ πολὺ λεπτός, ὁ πολὺ κομψός πρὸ τῆς τολμηρῆς γυναικείας νεότητος ἐμφανίζεται ὡς παιδικὸν πυρόβολον, τὸ ὅποιον δύνανται νὰ

τὴν διεύθυνσιν τῆς διαβόητου ἀρχιπόρνης Theroinne de Méricourt, ἀνχιμυνόμενα εἰς τὰς συζητήσεις, διακόπτονται ῥήτορας, παρουσιάζοντα τοὺς ῥυπαροὺς των γρόνθους ὑπὸ τὴν ῥίνα τῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν ἐξοδὸν των ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου. Μία ἐξ αὐτῶν ἐφώνησε, ἐνῶ ἠγόρευεν εἰς τῶν προκρίτων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως :

«Τί μωρολογεῖς αὐτός. Κόμισέ τον νὰ σωπάσῃ. Δὲν πρόκειται γι' αὐτὰ ποὺ φλυαρεῖ. Θέλουμε ψωμί, ψωμί!»

Αὐτοὶ αἱ Ἐριννύες προέσταντο τῆς εἰς Βερσαλίας ἐπιδρομῆς, ὅτε αἰχμαλωτοὶ Βασιλεὺς, Βασίλισσα καὶ Ἐθνοσυνελεύσεις ἤχθησαν εἰς Παρισίους. Οἱ συρροετοὶ αὐτοὶ ἔπαυον Βουλευτὰς καὶ ἐξέλεγον ἄλλους ἠνάγκηζον τοὺς ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ κλήρου νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐξορίας καὶ ἔχυσαν ἐπὶ τῆς Γαλλίας φερόν κατακλυσμὸν κατάρως ἐξ ἧς πολιτικῶς μέχρι τοῦδε ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακύψῃ ἀκόμη.

Παραβάλατε τὴν κατὰστασιν αὐτὴν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου πρὸς τὴν τοῦ ἀγγλικοῦ, ὅπου εἰς μίαν συνεδρίασιν εἶχε διαταχθῆ ἡ ἐκκένωσις τῶν ἀκροατηρίων, μόνον διότι εἶχε διαφύγει ἀκούσιος τὴν κόμησσαν Γόρδων γέλως.

Ἴδου τί προπαρκασκευάζει καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως τὸ τέκνον τῆς Βουλῆς, ὁ γλυκύτερος πρωθυπουργός μας.

Ὁ Δεμουλὲν ἐνοουσε διὰ τῆς συκοφαντίας, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἀπειλῆς, διὰ τοῦ πυρός, διὰ τῆς ἀγγύνης νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σύνθημά του, νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεὶς αὐτοῦ ἀνώτερος. Μήπως ὁ Κουμουνοδούρος διὰ τῶν αὐτῶν μέσων ἐννοεῖ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἰδικόν του σύνθημα : Νὰ μὴν ὑπάρξῃ οὐδεὶς τιμιώτερος αὐτοῦ;

Καλιθέαν.

ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΤΕ.

Ὁ φίλοι μασκαράδες, ἐμπρός, τί κερτερεῖτε; τὸ τουμπελέκι πάλι μὲ βρόντο ἄς βαρῆ, ἵστους ἠρόμους, ἵστῆς πλατείας, ἵστῆς γειτονικῆς φωνῆτε, μὲ τρέλλαις, μὲ κουδούνια σὰν πρῶτα ζωηροί. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμα κι' ἡ Ἀποκριὰ τελειώνει, καὶ δὲν ἔμπορεῖ κανένας τρελλὸς νὰ ξεραυντόνη.

Ὅσοι σὲ θέσι μόνο ὑψόνονται μεγάλη, οἱ Ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους, παππάδες, βουλευταὶ, αὐτοὶ μὲς ἴστῳ μεθύσι καὶ μὲς ἴστῳ κερναβάλλει δὲν εἰμποροῦν μευτσοῦνα νὰ βάλλουνε ποτέ. Μασκαράδαί μόνον σὲ τούτους δὲν τικιριάζει, καὶ ὅμως μασκαράδες ὁ κόσμος τοὺς φωνάζει.

Ἄλλ' ὅποιος συμπολίτης ψηλὴ δὲν ἔχει θέσι, αὐτός ἔμπορεῖ, νομίζω, τὸ χρόνο μιὰ φορὰ χωρὶς ντροπὴ καμμία τῆ μοῦρῃ νὰ φορέσῃ τοῦ τὰδε καὶ τοῦ δεῖνα μεγάλου μασκαρά. Γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ λογαριασμοὺς δὲν δίνει, ἔμπορεῖ γιὰ λίγη ὥρα καὶ βασιλεὺς νὰ γίνῃ.

Καὶ τότε ποῦ μ' ἰδέαις πολέμου ἴστῳ κεφάλι φωνάζουμε γιὰ στόλο καὶ προπαρκασκευή, καὶ τότε μασκαράδες γινόμεστε μεγάλοι, καὶ ὅλη ἡ Ἀποκριὰ περνοῦσε παλαβή. Καὶ τώρα ποῦ εἰρήνη ἴστῳ κράτος βασιλεύει, γιὰτι καὶ ἡ καμὴλα αὐτὴ νὰ μὴ χορεύῃ;

Μὰ τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀλλόκοτο καὶ φρίκη! ἐμπρός λοιπὸν μὲ λύρα, νταουλί καὶ ζουρνᾶ, οὔτε ἡμέρα μιὰ χωρὶς μασκαράδαί μὲς ἴστῳ κλεινῇ Ἑλλάδι δὲν πρέπει νὰ περνᾷ. Μιὰ Κυριακὴ ἀκόμη μᾶς ἔμεινε τρελλή, καὶ ἔπειτα γιὰ γλέντι μᾶς μένει ἡ Βουλή.

Souris.

διαιρησιθῶσι, νὰ ἀναφλέξουν, νὰ σημαδεύσουν, νὰ κρίζουν χωρὶς νὰ διατρέξουν τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Ἐπειτα, τὰς πρῶτας ἀκόμα ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων μας φοιτητῶν, παρενέβη λυπηρόν τι ἐπεισόδιον ἐνεκα τοῦ ὁποίου ὁ Γιάννης μας ἔχασε πολὺ εἰς τὴν ὑπόληψιν τῆς Εὐθαλίας. Ἡ θύρα τῆς κάτω οἰκίας ἐβλεπε πρὸς στενὸν διάδρομον, ἀνοικόμενον εἰς ὀπίσθιον κήπον ἀνοικτὸν καὶ εἰς τὰ δύο πατώματα. Ἐπὶ τοῦ προκθύρου τοῦ δωματίου τῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ διαδρόμου πλευρῆς ἡ Εὐθαλία συνέλαβε τὸν Γιάννην πολὺ πρῶτ' ἀποπειρώμενον ν' ἀσπασθῇ παιδίσκην τῆς οἰκοδεσποίνης του, καὶ περ ἀνθισταμένην τὴν πτωγὴν ὄλαις δυνάμεισι. Ἡ παιδίσκη οὔτε πολὺ εὐμορφη ἦτο, οὔτε πολὺ καθάρως περιβολῆς. Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ τὴν Εὐθαλίαν νὰ τὸν χρακτηρήσῃ ὡς πρόστυγον καὶ ἦτο ὀλίγον κοκέτα ἡ Εὐθαλία καὶ ἐσυγχώρει πολὺ δυσκόλως τοὺς προστύχους.

Τί ἀπελπισία! Ὁ εἰς ἐρωτευμένος καὶ ὁ ἄλλος ἐπικίνδυνος καὶ ὀλίγον ἀντιπαθητικὸς! Ἡ καρδία τῆς Εὐθαλίας ἔμεινε «εἰς τὰ ἰδιά της» καὶ ἐξηκολούθει νὰ λαμβάνῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Ὁδοῦ Πατησίων, ὅταν τὰ κύματα τῶν ἀγνώστων νέων ἢ τῶν ἀγνώστων γνωστῶν τὴν ἐπιτύλιζον πότε διὰ βλεμμάτων ὀξέων, πότε διὰ γλυκῶν μειδιαιμάτων καὶ κάπου κάπου ἐκ μέρους τῶν τολμηροτέρων τῆ ἐπιθύριζον κανὲν λογάκι ἀπὸ τὰ ἀνόητα ἐκεί-

να, τὰ ἀηδῆ τετριμμένα, τὰ ὅποια ἐκκρίνουν τὰ χεῖλη ὡς ἐκκρίνουν καὶ τὸν στέλον, χωρὶς καμμίαν συναρξασίαν οὔτε τοῦ ἐγκραλίου, οὔτε αὐτοῦ τοῦ νοτιαίου μυελοῦ.

Καὶ ὅμως ποῖα δι' αὐτὴν ἐκπληξίς ὅταν μίαν καλοκαρινὴν μεταμεσημβρίαν, ἐνῶ ἡ μαμὰ τὸν εἶχε πάρει καὶ ἡ Εὐθαλία ἀνεγίνωσκε τοὺς *Βασιλεῖς ἐν Ἐξορία*, ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν ποδιὰν καὶ χονδρὸν ἔλλειψοειδῆς μειδιάμα ὡς ὠν γαλοπούλας περὶ τὰ χεῖλη, ἔστη συσσειομένη ἀπέναντί της καὶ μὲ αὐθάδειαν τὴν ὁποίαν ἐδανείζετο ἐκ προγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ εἶδους ὑπηρεσιῶν τὴν ἐρωτᾷ :

— Τί ὅλ' μου δώσης γι' αὐτὸ ποῦ σοῦ φέρνω;

Ἡ Εὐθαλία δὲν κατελάμβανε τίποτε.

— Μοῦ δίνεις τὸ φουστάνι ἐκεῖνο ποῦ τῶβκαλες δυὸ τρεῖς φορὰς; ἔπειτα δὲν τῶβκαλες πιά γιὰτι δὲν σοῦ ἄρεζε τὸ χρῶμα;

Ἡ Εὐθαλία κάτι ἐκατάλαβε τώρα, διότι νομίζομεν ὅτι διεῖδεν ὑπὸ τὴν διαφανῆ λευκὴν ποδιὰν διαγραφόμενον τὸ σχῆμα ἐπιστολῆς.

Ἡ ὑπηρέτρια, ἣτις εἶχε πεῖραν τῆς ἐλευθεριότητος τῆς μικρῆς τῆς κυρίας, ὅσῃν τῆς γλισχρότητος τῆς μεγάλης κυρίας, δὲν ἐπέμεναν εἰς τὴν συνθηκολόγησιν, ἀλλὰ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Εἶναι πάντοτε κάτι τι μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Καὶ αὐτοῦχως διὰ τὴν Εὐθαλίαν δὲν ἦτο τοῦ Γιάννη, ὅστις τῆ

ΜΕΓΑΣ ΓΚΡΑΝ ΧΟΡΟΣ.

Εἰς τὴ Σταμνάδικα.

Ὁ! ἐγένετο ἐκεῖ ὁ χαλκασμὸς Κυρίου.

Ὁ ὁμογενὴς κ. Σταμνίδης—διότι ἀφικόμενος ἀπὸ τὰ Σταμνίτικα τῆς Σάμου ἀπεκατέστη ἐν Ἀθήναις—ἔδιδε χορὸν κοστοῦμῃ καὶ αὐτὸς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, εἰς τὸ παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Ἄρεως μέλαθρον αὐτοῦ, τὸ ἐν τῷ προαστείῳ τῶν Σταμναδικῶν κειμένον.

Ἡ φασαρία τῶν προετοιμασιῶν τοῦ χοροῦ ἤρξατο δύο ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁμογενεοῦς κ. Σταμνίδου.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνίδεα, δέσποιναν ἀξιοπρεπεστάτην, ἔχουσαν σχέσεις καὶ μετὰ τῆς Διῆς, καθόσον, δὲν γνωρίζομεν διὰ πόσων σταμνῶν καὶ κανατιῶν κατάρθωσε καὶ αὐτὴ ν' ἀποκτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἐργοστασίου τῆς Πτυχοῦχος Σταμνάδικα τῆς Ἀθήης φρεσινοῦται καὶ κανάτια.

Πρὸς τὴν κ. Σταμνίδεαν ὁ κ. Σταμνίδης εἶχε καὶ Σταμνιδιον, υἱὸν δεκαπενταετῆ, ἐν ἐνέδυσσε στολὴν Εὐελπίδου, καθόσον εἶχε βουλὴν καὶ θέλησιν νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον, καὶ τὸν καταστήσῃ μετὰ τινὰ ἔτη στρατηγὸν, πρὸς δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῷ ἔλεγε δὲ μάλιστα ἐνίοτε—ἐννοεῖ σου, παιδί μου, καὶ ποιοὺς ζέρει ἂν κάμῃ μίαν μέρα καὶ σὲ, δὲν σὲ ὀρίσῃ ὁ Θεὸς νὰ γείνης κανένας στρατηγὸς τῆς καταλήψεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Γιαννιῶν—γραμμάτων γὰρ ἀνθρωπος ὁ κ. Σταμνίδης, ὡς καὶ ὁ μέλλων ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὄνομα καὶ μὴ χωριό.

Ἄφοῦ δὲν εἶναι πλέον κακὸς ἄνθρωπος νὰ ἴνῃ τις ὠπακουστής, ἄς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τί διελέγετο τὸ σεβασ-

τὸν ζεύγος τῶν Σταμνίδου-Σταμνίδεας τὴν προτε-
ραϊκὴν τοῦ σχεδιαζομένου μεγάλου γκράν χοροῦ των.

Καὶ ἔλεγε ὁ κ. Σταμνίδης πρὸς τὴν σύνευνόν του:

— Πρέπει γυναίκα, ἂν θὰ τὸν κάμωμε, νὰ τὸν κάμωμε χωρὶς νὰ συλλογιστοῦμε ἐξοδᾶ.

— Πές μου τὸ νὰ μὴ στὸ πῶ καὶ τ' ἀκούσω καὶ ντραπῶ. Τί λὲς ἀνδρα;

— Πάει καλᾶ. Τώρα θὰ θέλῃς, βέβαια, καὶ κανέναν κοστοῦμ φασαδᾶ.

— Νὰ τὰ δᾶ. Καὶ θέλει ῥώτημα; Ἐγὼ ἔχω σκοπὸν νὰ γείνω ἀταιγκάνα, ὄχι σὰν ἐκεῖνοις ποῦ γίνονται μὲ τὰ μεταξωτὰ ἢ φαναριώτισσαις—τρομάρα νὰ τῆς ἔλθῃ, καὶ ξέρουν αὐταὶς νὰ ντυθοῦν—ταίγκάνα σωστῆ, ἀληθινή, μὲ κουρέλια, κόσκιν καὶ νὰ βίγνω μάλιστα καὶ τῆς τύχης. Τοῦ λόγου σου δὲ πάλι νὰ φορέσῃς φράκκα ποῦ μπόρῃς νὰ δανεισθῆς ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβεΐας—καὶ τί θαρρεῖς καλλίτερα τάχα φοροῦν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι; Ἄν βάνῃς κοντὰ τοὺς τὸν ὑπηρετῆ πιά πολὺ θὰ φηγοῦράνη αὐτός. Εἶνε τοῦλάχιστον καὶ μορφο-νεῖοι, τύφλες νάχουν τ' ἀρετικὰ των μπροστὰ σ' αὐτούς. Τί ἄλλο θέλομε;

— Κουκκιά ἔφαρες, γυναίκα, καὶ κουκκιά μπρτυρεῖς. Καὶ πρῶτο πρῶτο, στήν ὀξώπορτα θέλομε νὰ κάνωμε ἕνα φρεσινοῦται, καλυβίτσα γιὰ νὰ μὴ βρέχονται οἱ ἀνθρώποι ὅταν ἐγκίνουν πρὸς νεροῦ των, σὰν ἐκεῖνα ποῦ εἶδες στοῦ Σερπιέρη, στοῦ Ρικάρη, στήν ἀγγλικὴ πρεσβεΐα καὶ σὲ τόσα ἄλλα μεγάλα σπίτια, καὶ τί τάχα εἶνε αὐτοὶ μπροστὰ μας; Τὸ δικὸ των τῶχουνε, τὸ δικὸ μας τῶχουνε.

— Σωστό. Ἐέχασες ὅμως καὶ τὴ μουσικὴ. Νὰ πάρωμε βιολιά εἶνε γυδαίτικα πλέον, ὥστε θέλομε εὐρωπαϊκὰ ὄργανα.

— Βέβαια, βέβαια. Ἄκου ἐκεῖ λόγια, θὰ πάρωμε ἕνα μαντολίνο, ἕνα κιθάρα, ἕνα φλάουτο, ἕνα...

ἔφάνῃ ὡς ἐξαντλῶν ὅλην τὴν καρδίαν του ἐπὶ τὰς πα-
ρειὰς καὶ κάποτε τὰς κνήμας τῆς πρώτης τυχοῦσης χον-
δροκαμωμένης παιδίσκης. Ἀνάξιος νὰ ὀσφρανθῇ τὸ ἀ-
ρωμα ἐνὸς παρθενικοῦ ἀσπασμοῦ, ἀδιάφορον ἂν ὁ παρθε-
νικὸς αὐτὸς ἀσπασμὸς ὁμοιάζει τρικυτάρυλλον ἐν βαθεῖ
χειμῶνι, τὸ ὅποιον διὰ τὸ σπάνιον περνᾷ ἀπὸ χερί εἰς
χερὶ διὰ νὰ τὸ μυρισθοῦν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τοῦ Θεα-
γένου.

Περίεργον! Ἡ Εὐθαλία, ἣτις εἰς τὰς φίλας τῆς πάν-
τοτε ἐκαυχᾶτο ὅτι μαντεύει τὰς φυσιογνωμίας, τὴν φο-
ρὰν αὐτὴν ἠπατήθη. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἐρωτευμένος. Ἡ
καρδία του ἦτο ἀνυποθήκευτος καὶ ἡ δύνατο αὐτὴ νὰ βάλῃ
τὴν πρώτην ὑποθήκην. Ἐὰν ἔπρεπε νὰ πιστεῦσῃ τὰ
λεγόμενα τῆς ἐπιστολῆς ἦτο καρδία παρθένου. Καὶ ὠ-
νειροπόλει ἡ Εὐθαλία καρδίαν παρθένου. Εἶχεν ἰδέας ῥι-
ζοσπαστικῆς. «Ἄν μὲ ἄφιναν ἐλευθερῆ, ἔλεγε πρὸς φίλας
της, ποτὲ δὲν θὰ πικρίνα ἀνδρα ποῦ ἔχει φιλήσει ἄλλην γυ-
ναίκα». Καὶ αἱ φίλας τῆς αἰ ὁποῖαι ἐγνώριζον ὅτι με-
τεῖχον ὀλίγῃς ἀγυρτίας οἱ λόγοι τῆς: «Ἐ τότε νὰ πά-
ρῃς ἕνα μωρὸ γιὰ ἀνδρα, ν' ἀρχίσῃς νὰ τὸ βυζαίνῃς, τῆ
ἀπῆνταν. Καὶ ὅμως ἡ ἀντίληψις τῆς ἀνδρικής παρθε-
νίας τὴν ἐσκανδαλίζε φοβερά. Πολλάκις τὴν συνέλα-
βομεν σφίγγουσαν τόσῳ σπασμωδικῶς μικρὸν παιδίον
ὀκταετὲς εἰς τὰς ἀγκάλας της, ὥστε ἐὰν δὲν ἐροθοῦ-
μεθα τὸ γελῶν τοῦ νὰ ἔχωμεν ἀντερραστὴν ὀκταετῆ
κύριον, θὰ ἐπετρέπομεν εἰς τὴν καρδίαν μας νὰ ζηλοτυ-

πήσῃ δι' ἐκεῖνα τὰ φιλήματα τὰ ὅποια παραβαλλόμενα
πρὸς ὅσα θὰ ἐλαμβάνομεν ἡμεῖς—διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν
πρὸς ὅσα ἐλάβομεν—ὁμοιάζον ψάρια σπικταριστὰ ἐκ
παραλλήλου πρὸς μαρινάτια. Ἐὰν τὴν φίλην μας τὴν
προσιστάζομεν ὀλίγον ἐλευθεριάζουσαν, βεβαιωθῆτε ὅτι
κατὰ μέγα μέρος τὸ τοιοῦτο ὑφείλεται εἰς τὰς περὶ γυ-
ναικείας καὶ ἀνδρικής παρθενίας ἰδέας τῆς. Πολλάκις
κτυπούσα τὴν χεῖρα νευρικῶς ἐπὶ τοῦ τραπέζιου, ὅπου
εἰργάζετο, ἔλεγε εἰς τὰς ἐπιστηθίας τῆς φίλας μετὰ
πάθους καὶ πείσματος: «Μὰ γιὰτι εἰς ἐκεῖνους νὰ ἐπι-
τρέπονται τὰ πάντα πρὶν μᾶς νυμφευθοῦν, εἰς ἡμᾶς δὲ
νὰ μὴ συγχωροῦν ποτὲ ἕνα φίλημα πρὸ τοῦ γάμου;»
Καὶ ἤρχιζε τότε λεπτομερῆς ἔρευναν ἐκ μέρους τῶν ἀπει-
ρωτέρων πρὸς τὰς μᾶλλον ἐμπείρους περὶ τοῦ πῶς περ-
νοῦνε οἱ νεοὶ πρὶν συνάψωσι γάμον, καὶ πῶς δὲν ὑπάρ-
χει παρθενία μετὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ Εὐθαλία τότε
ἐγίνετο ὁ δικηγόρος τῆς γυναικείας καὶ ἐξωγράφει διὰ τῶν
μᾶλλον ἐπιδεικτικῶν χρωμάτων τὰ ὄργανα, ὡς τὰ ἀνώ-
μαλῃ, τῶν νέων.

Ὁ Θεαγένης ἦτο καλλιτέχνης εἰς τὰς ἐπιστολάς.
Ἡ δύνατο νὰ γράψῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐπιτυχίας
καὶ τέχνης ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Ἡ-
δύνατο νὰ παρουσιασθῇ κομψὸς, σεμνὸς, δειλὸς, παρά-
φορος, ποιητῆς, ἐξκλλος, μακινώδης, ἀστείος, ἀρελής,
σοβαρὸς, διπλωμάτης, καὶ ἐν γένει νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὄφρος
του ὅλας τὰς ποικιλώδικας τῆς μουσικῆς τοῦ ἐρωτοῦς

— Καλέ τί τὰ θέλεις όλα αὐτὰ, δὲν πέρνομε μίξ λα-
τέρρα ποῦ κάνει γιὰ χίλια ὄργανα καὶ μοιάζει καὶ σὰ
φορτεπιάνο.

— Φτοῦ σου, γυναίκα, όλα τὰ θυμάσε, καλὰ λές.
Ἄ ἕνα ἄλλο ἀκόμη. Ἐκείνη τὴν κρεβάτοκαμάρα μας
θὰ τὴν κάνωμε ταμπλότ γιὰ τὰ ραγώσιμα· ἔφεραν καὶ τι-
λουκάνικα Βολιώτικα, ποῦ εἶνε νὰ τρώς καὶ νὰ γλύφης
καὶ τὰ δάκτυλά σου...

— Ἀπάνω στὰ λουκάνικα σὲ κόφτω. Κύταξε νὰ πᾶς
νὰ πάρης τίποτε ψιλὰ, τσοσδάκια, χοντρά, ποῦ νὰ χορ-
ταίνει κάθε ἄνθρωπος στὴ καθισιά του.

— Ὡ βέβαια βέβαια, ἄκου ἐκεῖ λόγια. Ὅσο γιὰ
κρασί πέρνομε λίγο μαῦρο ἀπὸ τὰ καίκια καὶ τὸ μπο-
τιλιάρουμε—ὁ μπακάλης ἔχει μπόλικες στῆς μύστρος
του μποτιλιαίς καὶ δανειζόμεθα. — Ἀκόμη θέλομε καὶ
ἕνα ἄλλο. Τὸ κρεβάτι μας νὰ τὸ πᾶμε μέσα στὴν ἀ-
ποθήκη, ἀροῦ σηκώσωμε τὰ ξύλα. Ξέρεις, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν μεγάλων σπιτιῶν, πρέπει νὰ ὑπάρχη
καὶ μιά ἰδιαίτερη κάμαρα, ὡς περ δίκη παραθάλαμος—
δὲν τὰ ξέρεις σὺ αὐτὰ—γιὰ κάθε ὑπόθεσι.

— Κατάλαβα. Θέλομε ὅμως καὶ τοιγαριστήριο, ἐκεῖ
ποῦ θὰ πικίζωμε κοστίνα, τριαντάνα, πλακάνια.

— Αἱ νὰ, ἔχομε τὴ κουζίνα. Βάζωμε ἕνα δυὸ πάγκους
καὶ τελειώνει ἡ φέσσα. Πάει κ' αὐτὴ ἡ σκουτοῦρα. Γιὰ
νὰ σοῦ πῶ ἀλήθεια, τὸ στάβλο ποῦ ἔχομε τὸ γάδαρο δὲν
μποροῦμε νὰ τὸν χρησιμοποιήσωμε.

— Ὅριστε λόγια! Καὶ ποῦ θὰ βάλωμε τὸ ζῶ; Θάλ-
θουν τ' ἄγρις νὰ βγάλουν τὰ ἡμερα. Κάνε δουλειά σου.
Δὲν ξέρω ποιὸς τόκαμε αὐτὸ νὰ τὸ κάνωμε κ' ἡμεῖς;
Ἄκουσες ὁ Σερπιέρης ν' ἀδειάσει τὸν στάβλό του καὶ νὰ
βγάλῃ στὸ δρόμο τ' ἄλογά του γιὰ νὰ μπάσει τοὺς προ-
σκαλεσμένους. Αὐτὰ δὲν γίνονται.

— Ἄς ἴνε. Τώρα θέλομε καὶ προσκλητήρια. Ἐχω ἕνα
φίλο πιστατὴ ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ τυπώσῃ χάρσιμα.

Εἶνε, βλέπεις καὶ αὐτὰ ἀνγκυκία. Βρὲ ποῦ μᾶς κατήν-
τησαν οἱ φαναριῶτες.

— Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη! Ἐλα τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ
ποιούς θὰ προσκλέσωμε. Καὶ πρῶτο. Τὸν κουμπέρο μας
Κροκοκούκη ἀπὸ τὰ Πυνακωτὰ, τὴν κυρὰ Ὅρσα ἀπὸ τὸ
Βαρθακονῆσι, ἔχει ὠμορφή κόρη καὶ θὰ κάμῃ φυγοῦρα,
τὴ Σεβγαλμένη, ἀπὸ τὴ Πλάκα, ἐκείνη τὴ θεριογυναίκα
ποῦ κάνει γιὰ δεκα ἄνδρας, τὸν κύρ Ταμτατούλα, γλεν-
τσές ἄνθρωπος, ἔχει καὶ κάρρο καὶ μπορεῖ νὰ φέρῃ μ'
αὐτὸ τὴ φαμίλια του μὲ πιὸ ἐπισημότητα, τὸν κύρ Κο-
ρόϊδο μὲ τὴ γῆρα ἀδελφὴ του ἀπὸ τὴ συνοικία τοῦ Σι-
δηροδρόμου—εἶδες νειάτα πάλι αὐτὴ; Νὰ μὴ θέλῃ νὰ
γεράσει τόσα χρόνια. Ἄν καλὰ, ἄς μὴ τὰ λέμε. Τὴν
κυρὰ δασκάλια Φανιώ, ποῦ πήρε τὰ πέρσι τὸ διπλωμά-
της ἀπὸ τῆς ἐταιρίας τὸ σχολεῖο,—ξέρεῖ καὶ τραγουδεῖ
ὠμορφα καὶ τὸ Ὀρραγὸ καὶ τὴ Βοσκοποῦλα, τὸν κύρ
Μπαμπούλα, τὸν ροιτιτῆ, ποῦ μπορεῖ νὰ κάνει στολι-
σμὸ στὴ συναναστροφή.

Ἐν συντομίᾳ τὰ πάντα ἐλέχθησαν, τὰ πάντα ἀπεφα-
σίσησαν καὶ τὰ πάντα περσεκευάστησαν ὑπὸ τῶν Στα-
μναδινιστῶν.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τοῦ γερὰν μεγάλου χοροῦ καὶ τὸ
σπίτι τοῦ κ. Σταμνίδου ἦτο ἀνάστατον. Ἡ γειτόνισ-
σες ἐκουτουλοῦσαν κρέκλες, κρεκλιὰ καὶ τραπέζια, ὁ
μπακάλης τυρὶ, μποτιλιαίς, ἄλλοι φρούτα, ἄλλοι κάρ-
δρα, ἄλλοι μαχαιροπίρουνα καὶ ἄλλοι ἄλλα ποικίλα καὶ
διάφορα.

Καὶ ἔλεγε ὁ κ. Σταμνίδης εἰς τὴν κ. Στάμνενα βλέ-
πων όλα αὐτὰ.

— Σὰν ντροπῆς δὲν σοῦ φαίνεται, γυναίκα, νὰ κά-
νωμε λούσο μὲ ξένα πράγματα;

Καὶ ἡ κ. Στάμνενα:

Εἰς τὴν πρὸς τὴν Εὐθαλίαν ἔδωκεν χαρακτηριστικὰ παιδικώ-
τατον ἐμύριζεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη γάλα· ἦτο ῥοδοκ-
κόκκινη ὡς παρειὰ παιδίου· ζωρὰ ὡς χρώμα κερασίου·
μαλακὴ ὡς γνοῦς ῥοδακίνου· ἠδονικὴ ὡς ῥῶγα σταφυλῆς·
διηθησιμὴ ἀπὸ πᾶνω ἕως κάτω· καὶ πρὸ παντός ἄλλου
σαφῆς, καθαρὰ καὶ ἀφελῆς. Δὲν ἦτο ὄλη αἰσθημα, ἀλλὰ
καὶ ὀλίγον παιγνίδι· καὶ τοῦτο ἦν τὸ δαιμονίζον τὴν
Εὐθαλίαν. Ὅταν τὸ πρῶν ἐξύπνησεν ὠραιοτέρα παρ' ἄλ-
λοτε, ὥστε διὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ τις ἔχρειάζετο τὴν πυ-
ξίδα τοῦ Ρουμπάνς, τὰ χρώματα τῶν ῥόδων του διακε-
χυμένα ἐπάνω εἰς γάλα, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς
τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐφίλησε σπασμωδικὰ καὶ τὴν ἀνεγί-
νωσκεν ἀπλήτως. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη εὐρίσκειτο εἰς τὸ
πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, κατὰ τὰς φράσεις τὰς ὁποίας
περιέγραψεν ὁ Μυσσέ:

Quelle charmante place elle occupe longtemps!
D'abord auprès du coeur, ensuite à la ceinture!
La poche vient après, le tiroir vient enfin!
Mais comme on la promène, en traineaux, en voitures,
Comme on la mène au bal! que de fois en chemin,
Dans le fond de la poche on la presse, on la serre!

Ἐγνωρίσθητε τώρα νομίζομεν ἄρετὰ καλὰ μὲ τὴν
Εὐθαλίαν· καὶ χωρὶς νὰ σᾶς εἰπωμέν τι, φαντάζεσθε μὲ-

νοὶ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τῆς ὅταν καὶ δευτέραν ἐπι-
στολὴν—τοῦ Γιάννη—ἡ αὐτὴ παιδίσκη τὴ διωλιθήσασ-
εἰς τὴν τσέπην τῆς μίαν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεσπνόν.

Ἡ πρώτη τῆς κινήσις ἦτο νὰ τὴν πετάξῃ, ἀροῦ εἶδεν
ὅτι δὲν ἦτο ἡ ὑπογραφή του Θεαγένους καὶ ἦτο ἐπί-
σης ἐρωτικὴ. Ἄλλ' εἶχε κάμει τὸ λάθος νὰ τὴν πετάξῃ
πρὶν τὴν ἀναγνώσῃ καὶ ἦτο δυστυχῶς γενους θηλυκοῦ...

Τῆ ἐπαύριον ἡ Εὐθαλία ἦτο σκεπτικὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ
μελαγχολικὴ· σκεπτικὴ διὰ τὴν πολλὴν τῆς εὐτυχίαν.
Εἶδετε ἄνθρωπον τὴν προτεραίαν μὲ ὀλίγας μόνον χιλιά-
δας δραχμῶν καὶ τὴν ἐπαύριον μὲ διακοσίας; ἐκεῖνο τὸ
ἄφροντι, τὸ ἀνέρελον τοῦ μετώπου, τὸ στίλβον τοῦ προ-
σώπου χάνεται· ἡ σκέψις—ὁ σκόληξ—εἰσέδυσσε καὶ ἀρ-
χίζει νὰ κτίξῃ φωλεάν. Ἡ πτωχὴ Εὐθαλία ἐφαντάζετο
ἐαυτὴν ἑκατομμυριούχον· ἀλλ' ἦτο ἑκατομμυριούχος ὡς
ὁ ἔχων γραμματίαι λαχείου καὶ κερδίζων τὸν πρῶτον ἀρ-
ριθμὸν κατὰ φαντασίαν.

Οἱ δύο φίλοι πειραχθέντες ὑπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀδικα-
ρορίας τῆς ἐνεπνεύσθησαν νὰ συνωμοτήσουν ἐναντίον τῆς
καρδίας τῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διβλοικῶν τῶν σκέ-
ψων ἦτο νὰ τῆς γράψουν καὶ οἱ δύο ἐρωτικὰς ἐπιστο-
λάς καὶ νὰ περιμένωσι τὸ ἀποτέλεσμα. Κατ' ἀρχὰς ἐ-
πρόκειτο ὁ καθείς νὰ γράψῃ τὴν ἰδικήν του. Ἄλλ' ὁ
Θεαγένης δὲν εἶχε καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐ-
πιστολογραφικὴν δεξιότητα τοῦ Γιάννη· ἐγνώριζε τὸ
ξηρόν του ὕφος· ἦτο ἰδίως βέβαιος ὅτι ὅσον δῆποτε καὶ

— Κάνε δουλειά σου. Στὸ παλάτι σάματις δὲν δα-
νείζονται μὲ νοῖκι σὲ κάθε χορὸ τόσα ἐπιπλα, ἡ θαρρεῖς
πῶς τὸ παλάτι εἶνε ἐπιπλαδικο ὥστε νὰ ἔχη τόσα καθί-
σματα γιὰ χίλιους ἀνθρώπους; Τὸ ἴδιο εἶνε καὶ σὲ
μᾶς. Ἄν καλοξέρης μάλιστα, ἀπὸ τὸν κειρὸ ποῦ ἔφυγε
ὁ Ὄθωνας, τὰ βελούδια δὲν τᾶλλαξαν ἀκόμη ἀπὸ τῆς
πολιθρόνης τῆς μεγάλης σάλας. Δὲν πᾶς νὰ δῆς. Πάλι
πιὸ καλὰ ἔχομε μεῖς, μὲ τὴν κατὰστασή μας.

Ἦλθε καὶ ἡ νύξ.
Ἐνα φανῆρι γάρτινο ἐκόσμηε τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ μεγάλη ρετσίνα, ὡς ἠλεκτρικὸν
φῶς, κατεφώτιζε τὴν περιοχὴν αὐτοῦ.

Ἐνωρὶς ἐνωρὶς ἤρξαντο προσερχόμενοι οἱ κεκλημένοι.
Καὶ πρῶτος ἀφίκετο ὁ κουμπέρης τῶν ἀπὸ τὰ Πυνακω-
τὰ σύρων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν δυὸ παιδιὰ,—τὸ βα-
φτισμιὸ τοῦ κ. Σταμνίδου καὶ τ' ἀνύψι του. Μετ' αὐ-
τὸν κατέφθασε ἡ κ. Σεβγαλμένη, βαδίζουσα ἀπὸ τὰ γόν-
δρα τὰ πολλὰ σὰν βατσέλο, σὰν ἐλέφας καὶ ἔλεγε βλέ-
πουσα αὐτὴν ἡ κυρὰ Στάμνενα στὸν σύζυγόν τῆς:

— Γιὰ δὲς τῆς. Κάθε τῆς μπουτί· λές κείνη βουβα-
λίσο· δὲν ἔχουν σηκωμὸ.

Ἀφίκετο εἶτα ἡ κ. Ὅρσα, ἀπὸ τὸ Βαρθακονῆσι, στὸ
γάδαρο κρεβάτι,—ἤρχετο βλέπετε ἡ γυναίκα ἀπὸ μίξ
ῥωας δρόμο,—μὲ τὴν κόρη τῆς Μαριγούλα,—δεκαεξ
χρονῶ κορίτσι,—κόκκινο κόκκινο καὶ παχουλὸ, μὲ μιά
πλακωτὴ μύτη δίχα χωριζομένην, καὶ ὁ γλεντζῆς κ.
Ταμτατούλας, ἀπὸ μακρὰν κραυγάζων:

— Γειά σου Σταννίδη μὲ τὴ Στάμνενα. Νὰ ζήσετε,
βάλτε φωτιὰ στὴ ρετσίνα ν' ἀνάψῃ καὶ κείνη πούχω μέ-
σα καὶ μὲ κείνη.

Κατόπιν τούτου ἤρχετο καμκρωτὸς ὁ Ντουρῆς, μου-
λάρι Κυπριώτικα, σύρων τὸ κάρρο του, οὐ ἐπέβαινεν ἡ

γυναίκα του σὺν τέκνοις καὶ γειτόνισσαις. Ἦτο τίγκκ.
Μετὰ τοῦτον ἐπεφάνη καὶ ὁ κύρ Κοροΐδης ἀπὸ τῆ συνοι-
κία τοῦ Σιδηροδρόμου φέρων ἀλλαμπρατσέα τὴν ἀδελφὴ
του Γαρουφαλιά, σαρκνταπεντάρα γυναίκα, μὲ βαμμένα
μαλλιά, μὲ μιά ἐλῆξ στὸ μάγουλο, κοκκινάδι στ' ἀχεί-
λη καὶ μὲ γόβες κερμαίντουλο. Τελευταία ἀφίκετο ἡ
νεάνις κυρὰ δασκάλια Φανίτσα καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ φοι-
τητῆς Μπαμπούλας, μὲ κίτρινο λαϊμοδέτη, γλανσὲ γάν-
τια καὶ σάλι στὸ λαίμῳ περκαμένο ὡς ταινία τοῦ μεγα-
λουστάρου. Ἦσαν καὶ ἄλλοι παράσιτοι καὶ ἀκλητοί,
οὓς δὲν ἐγνώρισάμεν.

Ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἦτο εἰς περιβολάρης τῆς Κολοκυ-
θοῦς, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς τοιοῦτος, μὲ φρά-
κο, καὶ εἰς τὸν χορὸ τοῦ κ. Ρικάνη, κατὰ χάριν.

Ὁ χορὸς ἤρξατο διὰ τῶν ἀκολουθῶν διαλόγων.
Ὁ κ. Ταμτατούλας πρὸς τὸν σπιτονοικοκύρη.
— Αἱ τί καθόμαστε; Κρασί, κύρ Σταννίδη, ἔτσι θὰ
μᾶς περάσῃ; Ποῦ ἔχεις τὸν ἐστιατορίον σου. Σηκωθῆτε
παιδιὰ, τὸ σπίτι εἶνε δικό μας. Τιτέτα ἐδῶ δὲν ἔχει σὰν
τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ κ. Στάμνενα θυμωμένη πως:
— Μὲ συμπαθεῖο. Μπρός τ' ἀρχοντικό μου ἐγὼ γ....

Ὅλα τὰ μεγάλα σπίτια τῆς Ἀθήνας. Οἱ κλέφτες! Ἀπὸ
μᾶς καὶ μᾶς ἔγιναν πλούσιοι αὐτοὶ οἱ Τριγκροὶ καὶ Σερ-
πιέρηδες, οἱ ξεβράκωτοι. Χαρὰ στὸ λόγο. Κολοῦς καὶ
κολοῦς καὶ ἀπὸ ἕνα βκραλί. Ἄν ἤμαστε φτωχοί, ἔχομε
ὅμως τὸ κούτελό μας παστρικό.

— Γειά σου, Στάμνενα, ἀναβοᾷ τότε ὁ Ταμτατούλας,
νὰ μοῦ ζήσης αὐτὸ τὸ ζαχαρένιο στόμα θέλει φίλημα....

Κερνάτε, παιδιὰ, ἐβίβα παιδιὰ...

Μὰ φέρε μας κρασί, βρὲ Σκουλούδη Σταννίδη, Σίνκ,

ἂν ὑπεκρίνετο πλατωνισμόν, πάντοτε θὰ τοῦ διέφρουγον
φράσεις δι' ὧν θὰ ἐκεντᾶτο ὄχι ἡ καρδία, ἀλλ' ἡ ἐπιδερ-
μὶς τῆς Εὐθαλίας· ὠνόμαζε μάλιστα ἀστεϊζόμενος τὸ
ὕφος του ἐρεθιστικόν· ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀναμφι-
βόλως θὰ ἐπροδίδετο, καὶ ἡ συνωμοσίς θ' ἀπετύγγανε
τοῦ σκοποῦ τῆς. Ἀπῆρτετο πρὸς τοιοῦτο σατανικὸν
σχέδιον ἡ λεπτὴ χεὶρ τοῦ Θεαγένους ἀναλαβόντος
νὰ γράψῃ καὶ τὰς δύο. Εἰς τὴν μίαν, τὴν ἰδικήν του,
ἐνέχυσσε τόσην παιδικότητα, ὥστε νὰ πιστευθῇ ἡ καρδία
του παρθένον δάσος εἰς ὁ καμμία θήλεια ὑλοτόμος δὲν
ἐξύλευσεν, ὄχι πλέον τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐδὲ
κυανόλευκον ἀνεμώνην, οὐδὲ τὴν νύμφην τοῦ Βαλαωρίτου
κυκλαμῆαν. Εἰς τὴν ἄλλην ἤναψε τόσον πῦρ, ὥστε ἡ
ἐπιστολὴ ἔκαυσε τοὺς δακτύλους τῆς Εὐθαλίας καὶ τώ-
ρα ἐξηγοῦμεν διατὶ κατὰ πρῶτον τὴν ἐπέταξεν, ὅπως
πετᾷ τις κατὰ τι ὑπερ δὲν ὑποπεύεται καίον. Ὁ
γράφων παρουσιάζετο ὑπὸ τὰ περὰ, τὸ ξιφιδιον, τὰς
χειρίδας καὶ τὸ ἀνεμῆνον τοῦ Δὸν Ζουάν ἦθος. Ἠγά-
πησεν, ἀγαπᾷ καὶ θ' ἀγαπήσῃ. Καὶ εἶχε μὲν ἡ Εὐθα-
λία τὴν μεγάλαν αὐτῆς ἰδέαν, τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀν-
δρικής παρθενίας, ἀλλ' ἦτο καὶ αὐτὴ ὡς πᾶσα μεγάλ-
η ἰδέα. Ονειρον μεθυστικόν, μεμακρυσμένον εἰς τοὺς
ἀπωπᾶτους τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος ἐνόμιζεν ὅτι μίαν ἡμέ-
ρα ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ ὤφειλε
νὰ πλεύσῃ τόσην ἐρωτικὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὸν πλοῦν
τούτου ἐδεῖτο ἐμπείρου κωπηλάτου· ὁ βωμκλέος αὐτός

κωπηλάτης, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὴν λιχνίσῃ ἐντὸς ἐνετι-
κῆς γόνδολας ὑπὸ οσλήνην καὶ ἄσμη, ἦτο ὁ Γιάννης. Ἄν
εἰς τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν ἡ ψυχὴ τῆς ἐλικνίσθη ἐντὸς
ῥοδοχρῶσου ἐρωτικῆς νεφέλης, εἰς τὴν δευτέραν τὰ γείλη
τῆς ἐσχάσαν ὑπὸ βίγος ἀγάπης· καὶ ἂν ὁ ἔρωσ εἶναι νκ-
νούρισμα, ἀλλ' ἡ ἀγάπη εἶναι σπαρμὸς καὶ ὁ τελευταῖος
καταβάλλει, συντρίβει, ἐνῶ τὸ κνούρισμα τὸ πολὺ χ-
λαρώνει, ἐκθηλώνει. Ἡ Εὐθαλία δὲν κατεβλήθη ὥστε νὰ
μὴν ἀντικαμβάνηται τί πράττει· ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Γιάννης
παίζει μὲ τοὺς ἐρωτας δὲν τὴν ἀπήλπικε· διότι τότε ὁ
τύπος τοῦ Δὸν Ζουάν θὰ ἦτο ἀπίθανος. Εἶτε ἐξ ἐγωῦ-
σμοῦ, εἶτε ἐκ κωφότητος, ἕκαστον θυμα τοιοῦτον, ὡς ὁ
Δὸν Ζουάν, κατὰκτητῶν, νομίζει ὅτι αὐτὴ θὰ αἰχμαλω-
τίσῃ τὴν ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθους πετώσαν αὐτὴν χροσκα-
λίδα καὶ συγκεντροῦσα ἐν ἐαυτῇ ὅλον τὸ βλύζον ἄρωμα
θὰ τὴν κερφώσῃ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς. Ἡ Εὐθαλία δὲν
ἠδύνατο νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοιοῦτου ἐγωῦσμοῦ ἢ τοιαύ-
της κωφότητος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Μουργος.

Ζάππα, φέρε μας κρασί να μὴ σὲ πάρῃ ὁ διάολος. Μοῦ-
γινες καὶ σὺ χρυσοσκάθρος. Ὅρσε μὲς τὸ πλοῦτό σου.
Μωρὲ δὲν ἀκοῦς τὸ Εὐαγγέλιον τί λέει; «Πλούσιος ὁ ἐν
τῷ ὀλίγῳ ἀρκούδενος». Πὲς ρὲ σὺ, κύρ φοιτητῆ, πὲς τὸ
λέν... Λογιώτατος... Βγάλτε τον ἄζω τὸν κομπογιαννίτη.

Καὶ ὁ προσβληθεὶς φοιτητῆς κ. Μπομπούλας τὸν λό-
γον πρὸς τὴν κυρὰ δασκίλα Φανίτσα ἀπευθύνων λέγει:

— Βαναφάντσες... Χαμάλης λαός. Ἦμουν καὶ εἰς
τοῦ κ. Κουμουνδούρου τὴν αἴθουσαν, ὅπου συρρέει ἡ
σάρρα καὶ ἡ μάρρα, μὰ τέτοια μασκαραλίκια δὲν συμ-
βαίνουν. Εἶνε ἀνθρώποι, φίλη μου, καὶ οἱ βάνκυσοι οἱ
συχνάζοντες εἰς ἀνθρωπινὰ σπίτια. Καὶ νομίζετε ὅτι τὸ
σπίτι τοῦ κ. Κουμουνδούρου εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τοῦτο
ἴδιον ὡς κατήντησε; Ἄλλ' εἶνε ἀνθρώποι... Τί νὰ σοῦ πῶ;

Καὶ ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς Φανίτσα:

— Ἀγαπητέ μου, στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτηε δὲ
τὰ βελτίω. Ἐγὼ ἠπείκωρ εἰς τὴν παράκλησίν σου ἦλθον,
πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων πάντα ταῦτα πάντα. Ἀνθρώπος ἀ-
νάγωγος ξύλον ἀπελέκητον. Ἵπομονή. Καὶ ἐστέναξε.

Ἡ δὲ χήρα ἀδελφὴ τοῦ κ. Κοροῦδα ψιθυρίζει πρὸς τὴν
κ. Σεβγαλμένην.

— Γιὰ δὲς τους . . . Μπὰ τρομάρα μας. Καλὲ ἀδιαν-
τροπιαῖς . . . Ναὶ δὲν σοῦ λέγω, κάνουν καὶ ἡ μεγάλας
κυρίαὶς ρεντεβοῦ στοὺς χοροὺς, μὰ ἔτσι ἀναφανδῆς χάριν
περὶ ντροπῆς τοῦ ἐλάχιστον δὲν τὸ κάμουν . . . Ἐγὼ ξέ-
ρω πολλά . . . π. χ. καὶ ὁ τάδε πρέσβυς ἐπῆρε στῆς
τάδε τὸν χορὸ, τὴν τάδε στὸ ἰδικίτερο δωμάτιο, μὰ
ὄχι ἔτσι φανερὰ πάλι . . . αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ
κάμω οὔτε ἔγω, κι' ἄς ἦσαι καὶ χήρα. Νὰ, ὁ βασιλέας
ποῦ εἶνε βασιλέας, πάλι τέτοιαις ἀδιαντροπιαῖς δὲν τῆς
κάμει . . . καὶ τοῦ ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου χίλια δυὸ, ἐνῶ
ἐκεῖνος ξέρει πῶς νὰ συμπεριφερθῇ . . . Ρεζηλίκια.

* *

— Ρὲ σεῖς μουζικάντες, κραυγάζει ὁ κουμπάρος τοῦ
κ. Σταμνίδου Κρουκούκκης, πρὸς δύο νέους μουσικούς
ἀλληλοδιδάκτους, θὰ βαρύνετε τὰ ὄργανα νὰ χορεύωμε
λιγάκι, ἢ νὰ μὴ σὰς τὰ σπάσω στὸ κεφάλι. Τέτοιαις μου-
σικῆ δὲν τὴν εἶχαν οὔτε τοῦ Μελεῶ . . . Κουμπάρε, σῆκω
ν' ἀνοίξῃς τὸν χορὸ.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον ἤρξαντο οἱ προσκεκλημένοι
χορεύοντες ὑπὸ τὸν ἦγον μιᾶς κιθάρας καὶ ἐνὸς μαντο-
λίνου.

Εἰς τὴν πόλιν ἡ κ. Σεβγαλμένη ἔπεσε πρῶσιν δεινὴν
καὶ ξέσχισε καὶ τὸ φρέμα τῆς τὸ μεταξωτὸ, ἐν τῇ βίβῃ
δὲ τῆς ἐγέρσεώς της ἠγειρέ πως τοὺς πόδας ἄνω, πρὸς
ἐκπληξίν τῶν χορευτῶν, ἐξ ὧν τὰ στόματα ἐξέφυγεν θαν-
μασμοῦ ἔκφρασις:

— Μπό! μπό!

Συνέβησαν καὶ ἄλλα τινὰ στραπάτσα κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ χοροῦ, ὁ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς περιβολάρης, εἶχε
λάβει καὶ αὐτὸς μέρος, ἐφίλησε τὴν ντάμα του, εἰς δὲ
τὴν γενομένην παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης παρτήρησιν, ὅτι
ἀσχημονεῖ δημοσίᾳ:

— Χάϊ! χάϊ, ἀνεβόησε, καὶ τί εἶδες ἀκόμη; Δὲν πᾶς
στοὺς μεγάλους μπάλους τῶν πρεσβειῶν νὰ ἴδῃς πράγ-
ματα καὶ καμώματα ποῦ νὰ ξεπετᾷ τὸ ἴματι σου. Ἐ-
λευθερία, σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἐλευθερία σοῦλα τὰ πάντα.
Καὶ ἔπειτα τί θαρρεῖς πῶς εἶνε τὸ φίλημα; Τὸ φίλημα,
κυρία μου, εἶνε πρόβαψις δύο ἐπιδερμίδων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ παρετηρήθη καὶ ἐν

ἔτι ἄλλο, λίαν σκανδαλώδες, ἡ ἔλλειψις καὶ ἐν τῇ
ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, τῆς ἀποθήκης, ἀποχώρησις τῆς
δασκίλας Φανίτσας μετὰ τοῦ κ. Μπομπούλα.

Καὶ ἴδου τὰ σκόλια.

— Ποῦ ἦρχαν ἐρωτᾷ ἡ Ὅρσα, ποῦ τρύπουςαν; Μπὰ
φουρτοῦνα στὸ κεφάλι μας. Καλὲ σεῖς θὰ χαλάσῃ ὁ κό-
σμος, θὰ μᾶς χαλάσῃ ὁ Θεός. Δὲν βλέπετε; Ἡ δασκίλα
καὶ ὁ φοιτητῆς χαθήκαν ὑπὸ τὰ ἴματια μας. Ὡ ντρο-
πιᾶς. Ὡ! Ὡ!

Καὶ ἡ κόρη τῆς ἀπαντᾷ:

— Καλὲ μάννα, μὴ χάνεσαι καὶ αὐτὰ πλέον κατήν-
τησαν τῆς μύδας. Τὸ κάμουν ἀλά εὐρωπαϊά. Δὲν ἀ-
κουσες τί μᾶς ἔλεγε τὰ προχθὲς ἡ καμαργέρα τῆς ἀγ-
γλικῆς πρεσβείας; εἶνε τοῦ καθήκοντος δουλειά, ὁ ντά-
μος νὰ περιποιηθῇ τὴ ντάμα του, γιατί, νὰ ὑποθέσωμε,
μὴ ντάμα παντρεμένη στὸ χορὸ δὲν ἀνήκει πλέον εἰς
τὸν ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ στὸ ντάμο τῆς, γιὰ φαντάσου τόρα
γιὰ τῆς ἐλευθερίας!

— Σὺ κύριε! . . . ἀνταπαντᾷ ἡ μήτηρ τῆς. Αὐτὰ
εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα.

Τέλος ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς πρωίας φοιδρός, ὁ
δὲ γλετζὲς Ταμτατούλας ἀπερχόμενος ἐκραύγαζε:

— Συμπέθερε, ἕνα λάθος κάναμε. Δὲν ἴηραμε κἀνέ-
να ἀπὸ τοὺς συντάχτας τοῦ Ραμπαγά, τῆς Ἐφημερίδας καὶ
τοῦ Μὴ Χάνεσαι νὰ μᾶς περιδιαγράψῃ τὸν γερὰν μεγάλο
χορὸ μας. Ἄκου δᾶ. Μεθαύριο θὰ μαζέψω ὅλους τοὺς λού-
στρους καὶ θὰ δώσω χορὸ παιδιῶν. Νάλλης. Τάκους;

Παληάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΤΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ. ΤΩΝ ΔΟΜΙΝΩΝ

Ζητήσατέ το εἰς τὸ κατ' ἔτος ἐπισκιάζον ὄλα τοῦ εἶδους
τοῦ τὰ Καταστήματα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΑΥΛΗ

(ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ).

[ΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια κομψότατα καὶ πολυτε-
λέστατα.

[ΧΕΙ μόνον ὁ Παναυλῆς τὰ πολύκρινα κο-
στούμια Μασκότ.

[ΧΕΙ ὄλων! τῶν ἀγρίων φυλῶν σταλάς, ποῦ δύνασθε
νὰ τρομάξῃτε μ' αὐτὰς αἰθούσας ὀλοκλήρους.

[ΧΕΙ δόμινα καὶ κοστούμια διὰ τὰ χιόνια, διὰ τὴν
σκόννη, δι' ὅτι καιρὸ μᾶς κἀμῃ ὁ Θεός τῶν Ἀπόκρεω.

[ΝΟΙΚΙΑΖΕΙ ὄλα αὐτὰ μὲ λίαν συγκαταβατικὰς τι-
μὰς.

(3, - 3)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»